

Verslag van de reis naar de Saar- en Moezelstreek (31/05 tot 03/06/2026)

We vertrokken met 20 Neos-vrienden stipt om 7u naar het Saar- en Moezeldal vanop de parking van het Mobipunt te Gavere. We ontbeten lekker in het AC Restaurant te Wanlin. Daarna reden we naar de porseleinstad Mettlach en namen er eerst de lunch. In dit kleine Saarlandse stadje, waar de rivier de Saar zich loom door het landschap slingert, ligt het hart van Villeroy & Boch als een stille kathedraal van keramiek en herinnering. Het is eigenlijk geen fabriek en ook geen echt museum omdat het voelde als een plek waar de tijd glanst in porselein. We maakten er kennis met de fascinerende wereld van het beroemde aardewerkbedrijf in de meer dan 250 jaar oude benedictijnenabdij met zijn prachtige barokgevel, gelegen aan de oevers van de Saar. Wanneer we door de oude gebouwen wandelden, hoorden we haast het zachte gefluister van generaties ambachtslieden. De bakstenen gevels dragen immers de warmte van eeuwen arbeid, terwijl achter hoge ramen serviezen schitteren alsof ze voor koningen werden gedekt. Het museum brengt de 260-jarige geschiedenis van de porselein- en aardewerkkunst tot leven en presenteert ook huidige meesterstukken qua tafelversiering en sanitair. Een breed scala aan actueel en stijlvol porselein, prachtig kristal, elegant bestek en betoverende accessoires worden hier te koop aangeboden. In het museum lijken kopjes, schalen en tegels kleine verhalen te bewaren: ontbijten uit lang vervlogen tijden, feesttafels vol zilveren licht en elegante diners waarin stemmen langzaam wegstierven in kristallen glazen. Een bezoek daar voelde niet als winkelen of sightseeing, maar als het openen van een oude Europese roman. We keken niet alleen naar porselein, we keken naar de droom van verfijning zelf, zorgvuldig gebakken, beschilderd en bewaard door de eeuwen heen. Het werd een mooie kennismaking met de Duitse traditie van degelijke ambachtelijkheid want de industriële grandeur vermengt zich hier als het ware met romantische melancholie. Buiten ademde Mettlach rust. De heuvels rondom leken het dorp te omarmen en boven alles hing de kalme waardigheid van de Saar. Daarna gingen we naar het uitzichtpunt Cloef te Orscholz om via een korte wandeling de Saarschleife te bezichtigen. Dit idyllische natuurwonder ligt als een groene penseelstreek in het landschap van de Saar ingebed. Deze rivier buigt er in een bijna perfecte lus rond beboste heuvels, alsof het water zelf even aarzelde om verder te stromen. Vanuit het uitzichtpunt van de Cloef ontvouwde zich een panorama van mistige bossen, glinsterend water en steile hellingen die met de seizoenen van kleur veranderen van smaragdgroen in de lente tot goud en koper in de herfst. De stilte werd er slechts doorbroken door het zachte ruisen van bladeren en het trage ademen van de rivier

beneden. Bij zonsopgang hangt er vaak een zilveren nevel boven het water waardoor de bocht van de Saar lijkt te zweven tussen droom en werkelijkheid. Het is een plek waar natuur en tijd zich langzaam bewegen, een landschap dat uitnodigt tot verwondering en verstilling. Deze adembenemende rivierlus bewijst stellig dat de kracht van water op de natuur enorm is want de Saar heeft er miljoenen jaren over gedaan om zich een weg te beeldhouwen tussen de rotsen. Dit panorama vormde een van de meest memorabele beelden van de reis. Nadien trokken we verder naar Cochem, een charmant stadje waar smalle straatjes en vakwerkhuisen de sfeer van vroeger bewaren. In het verblijfshotel "Karl Müller***" gelegen midden het historische centrum aan de pittoreske oevers van de Moezel, waar we ons 's avonds met streekgerechten lieten verwennen in restaurant "Balduinstuben", checkten we in voor een verblijf van drie nachten. Diep onder de wijnhellingen van de Moezel, verscholen tussen vakwerkhuisen en mistige rivierbochten, ligt de Bundesbank-bunker van Cochem als een geheim dat decennialang niet mocht ademen. Achter een onopvallende deur, bewaakt door stilte en beton, rustte ooit een reserve van miljoenen bankbiljetten, schaduwvaluta voor het geval de Koude Oorlog de Duitse mark zou vernietigen. Dag 2 begonnen we na het uitgebreide ontbijtbuffet met een beklijvend bezoek aan deze voormalige geheime atoombunker waar we het mysterie van de schuilkelder gingen ontrafelen. Lange tijd was dit het best bewaarde geheim van de Duitse overheid. Pas sinds 2016 is deze plek toegankelijk voor het grote publiek. Omdat de wandeling ernaartoe redelijk steil is, kwam een shuttlebus ons ophalen en terugbrengen. Een plaatselijke gids dompelde ons onder in de ondergrondse kluis. De afdaling voelde niet als een bezoek, maar als een overgang: de lucht werd koeler, het licht zachter en de muren dikker. Elke metalen deur sloot met het gewicht van wantrouwen uit een tijd waarin angst architectuur werd. Hier leefde de gedachte dat een samenleving in één nacht kon kantelen. Geen kathedralen van hoop, maar gangen van voorzorg. Toch hangt er iets menselijks in de bunker: de eenvoudige slaapvertrekken, de vergeelde kaarten en de mechanische schakelaars die ooit klaarstonden voor een noodtoestand die

nooit kwam. Alsof de bunker niet alleen geld beschermd, maar ook een kwetsbaar geloof in continuïteit. Boven de grond stroomt de Moezel onverstoort verder langs de wijngaarden van Cochem. Toeristen drinken Riesling op terrassen waar niemand vermoedt hoeveel spanning ooit onder hun voeten verborgen lag. De bunker is vandaag geen wapen meer tegen chaos, maar een echo van een tijdperk waarin stilte even gevaarlijk kon zijn als explosies. Cochem ligt als een schilderij uitgespreid langs de kronkelende Moezel. Na de lunch nam de gids ons mee voor een kleine stadswandeling door het oude centrum tot op het marktpleintje en bewonderden we de markantste bezienswaardigheden. Wie door Cochem wandelt, voelt niet alleen de schoonheid van een stad, maar ook de romantiek van de Moezelstreek zelf, een plek waar geschiedenis, natuur en stilte samenkomen in één levend decor. Boven alles uit torent de sprookjesachtige Reichsburg, hoog op de heuvel, alsof hij nog altijd waakt over ridders, handelaren en reizigers als een droom uit een vergeten tijd. De donkere torens priemen scherp in de hemel, alsof zij eeuwenlang hebben toegezien op het stadje beneden. We verkenden met een lokale gids deze laatgotische "Reichsburg", dé historische topattractie van het stadje die de skyline domineert. Omdat het terug pittig klimmen was geblazen om de vesting te bereiken, bracht een pendelbus ons alweer van het hotel naar het kasteel. Toen we uitstapten voelden we precies al de stilte van de middeleeuwen. De wind streek langs de oude muren en fluisterde verhalen van ridders, veldslagen en verloren liefdes. Tijdens de rondleiding ontdekten we via een folder binnenin alles over de rijke en intrigerende geschiedenis van de burcht en kwamen langs de vele pronkerig versierde kamers die een goed beeld geven van de weelde en het comfort van vroeger. De houten zalen glansden in het zachte licht dat door de glas-in-loodramen viel. De grote ridderzaal ademde macht en pracht, maar ook melancholie, alsof de echo van vroegere stemmen nog steeds tussen de stenen hing. Ook van buiten bood dit middeleeuwse bolwerk met zijn vele torentjes, tinnen en erkers een aantrekkelijke aanblik. Bovendien kregen we vanop de hoge rots een fenomenaal panoramisch uitzicht over de stad dat bijna onwerkelijk leek: de Moezel die als zilver door het landschap gleed, omringd door groene heuvels en kleine dorpjes die vredig tegen de oevers lagen. Even stond de tijd stil. Toen we uiteindelijk weer afdaalden naar Cochem langs vlot begaanbare paden, bleef de burcht nog lang zichtbaar boven de stad, trots en onverzettelijk. Het voelde niet alsof we een monument hadden bezocht, maar alsof we een bladzijde uit een oud sprookjesboek waren binnengestapt, een plaats waar geschiedenis en verbeelding elkaar ontmoeten in steen, mist en licht. Zij die dit wensten, namen de shuttlebus terug naar beneden. Nadien verkenden we de stad elk op eigen tempo. Smalle straatjes met vakwerkhuisen leunen gezellig tegen elkaar aan, terwijl bloembakken overstromen van kleur en geur. Iedere steen droeg een verhaal, iedere bocht een herinnering aan ridders, wijnhandelaars en verloren liefdes. We hoorden het zachte geluid van kerkklokken en het geroezemoes van bezoekers die genoten van de kleine pleinen en cafés. De geur van vers gebak, koffie en lokale gerechten zweefde door de steegjes. We begonnen na het ochtendmaal onze derde dag met een rit naar het verborgen juweeltje aan de Moezel, het charmante stadje Bernkastel, waar de tijd leek stil te staan omwille van het nagenoeg ongeschonden middeleeuwse centrum. We maakten er in de gietende regen een ludieke wandeling met de "Bernkastel Doctor" en vernamen legendarische verhalen en spannende anekdotes die ook een kijkje namen in vervlogen tijden

zoals het verhaal over de geneeskundige kracht van de rieslingwijn. Volgens de legende genas een keurvorst dankzij de wijn van de beroemde wijngaardheuvel "Bernkasteler Doctor" waardoor dit zalige druivennat een bijna mythische reputatie kreeg. Vooral de 17de-eeuwse fraaie vakwerkhuisen op het historische marktplein, het prachtige renaissance stadhuis, de unieke Michaelsbrunnen fontein, de met kinderkopjes geplaveide steegjes en de majestueuze burchtruïne "Landshut" zorgden voor een authentieke en romantische sfeer. Tussen vakwerkhuisen met scheve balken en bloemen aan de vensters leek de tijd zich te hebben teruggetrokken. Achter elke bocht wachtte een nieuw tafereel: een verborgen binnenplaats, een zacht kabbelende fontein en een oude wijnkelder. Als apotheose kregen we een glaasje topwijn "Doctor" aangeboden. We namen daarna vanuit Bernkastel de lunch op de boot die voer tot het strategisch goed gelegen rijke wijnhandelsstadje Trarbach waar heel stijlvolle art-nouveau-architectuur schittert, één van de meest schilderachtige stukken Moezelvallei. We bemerkten dat de streek er vanaf het water heel anders uitzag dan langs de oevers. Langs de rivier de Moezel verbouwden de Romeinen al wijn. Daarmee behoort het gebied tot de oudste en meest gerenommeerde wijnregio's van Duitsland. De combinatie van steile hellingen, veel zonlicht en de karakteristieke leisteenbodems zorgt voor een uniek microklimaat waarin druiven optimaal kunnen rijpen. De leisteen houdt overdag warmte vast en geeft die 's nachts weer af, wat bijdraagt aan finesse en spanning in de

wijnen. De rivier slingert hier langzaam tussen steile wijnhellingen, oude vakwerkdorpen en beboste heuvels. De boot gleed langs terrassen vol rieslingranken die zich vastklampen aan de zonnige hellingen. Boven de wijngaarden verschenen geregeld ruïnes van kastelen en uitkijkpunten die de streek haar sprookjesachtige karakter geven. Onderweg passeerden we talrijke kleine dorpjes waar kerktorens weerspiegelden in het rustige water en waar terrassen bijna tot aan de rivier reikten. De omringende wijngaarden staan bekend als de steilste wijnberg van Europa, wat een indrukwekkend decor vormt. Deze boottocht was niet alleen een verplaatsing langs de Moezel, maar ook een rustige reis door een landschap van wijn, geschiedenis en romantiek. We genoten volop van de prachtige natuur, de panoramische uitzichten, de beboste meanders, de middeleeuwse burchten en ruïnes en de historische wijndorpen. Daarna hielden we een korte stop in het sprookjesachtige Beilstein dat het "Doornroosje van de Moezel" wordt genoemd. Met zijn schilderachtige schoonheid, eeuwenoude charme en verstilde elegantie lijkt dit plekje rechtstreeks uit een schilderij te zijn ontsnapt. Een bezoek aan de Moezel is natuurlijk niet compleet zonder wijnproeverij. Een lokale wijnboer vertelde ons met passie over zijn boeiend beroep van "winzer" en uiteraard mochten we hier ook degusteren. We maakten uitgebreid kennis met de traditie van de Moezelwijnen. Tijdens de "weinprobe" proefden we frisse rieslings en kregen we verhalen te horen over generaties wijnbouwers die leven van en voor hun wijnranken. De wijnen verborgen meer dan alleen een smaak, maar ook een verhaal van geduld, liefde en traditie. Bij elke slok proefden we de zorg waarmee de wijngardenier zijn druiven liet groeien en de passie die hij in elke fles bewaarde. Het voelde alsof de heuvels zelf fluisterden over lange zomers, vroege ochtenden en handen die met toewijding werkten. We ervoeren het gevoel van rust en romantiek dat hier overal aanwezig was. Daarnaast maakte de gastvrijheid van de streek ook een diepe indruk. We genoten een laatste keer van het ontbijt in ons hotel. Dag 4 stond een cultuurbad op het programma en bracht de autocar ons naar Wierschem. We bezochten er "Burg Eltz", één van de mooiste ridderburchten van Europa vanwege zijn ongeëvenaarde middeleeuwse architectuur met in totaal acht tot circa 40 m hoge woontorens, uitzonderlijke vakwerkconstructies, vele erkers en unieke puntdaken, gelegen op een steile rots, maar tegelijkertijd diep in een dal verscholen tussen dichte bossen en omgeven door een schitterend groen natuurparadijs. Dit enige bouwwerk dat rechtstreeks uit een sprookje lijkt te komen, behoort tot de weinige, nooit vernietigde kastelen in Europa waardoor het een geschiedenis van bijna 900 jaar heeft opgebouwd waar eeuwenlang de tijd heeft stilgestaan. Het is een magneet voor vele toeristen en bereikbaar al wandelend, maar wij deden het met de pendelbus. Bij aankomst maakte de stilte deze plek bijna magisch. Zelfs de lucht rook er anders naar natte steen, bosgrond en een vleugje geschiedenis. We namen er een duik in de bouw- en cultuurgeschiedenis en beleefden precies een middeleeuwse droom want binnenin het kasteel hangt een warme, mysterieuze sfeer. De beneden- en de bovenzaal, de schat- en wapenkamer, de slaapkamers, de keuken en de galerijen bevatten een scala aan waardevolle collecties. De kamers vertelden verhalen van ridders, adellijke families en middeleeuwse feesten. Het zachte licht dat door de kleine ramen viel, gaf alles een romantische gloed. Het voelde alsof we samen door een vergeten wereld wandelden, ver weg van de drukte van het dagelijks leven. Daardoor zal Burg Eltz nog lang blijven nazinderen in onze gedachten. Vervolgens namen we het middagmaal in Koblenz, één van de oudste steden van Duitsland, gelegen aan de samenloop van de Rijn en de Moezel, het keizermonument de "Deutsche Eck" genoemd, waar we een uniek panorama en een stukje Duitse geschiedenis ervoeren. Deze stad ademt een knusse sfeer uit met zijn romantische steegjes, barokke paleizen en imposante vestingswerken. De gids nam ons mee op sleeptouw doorheen het historische centrum voor een blitzbezoek. We wandelden langs de promenade, waar kastanjabomen hun schaduw over de stenen wierpen. De wind rook er naar water, naar zomer en naar oude verhalen. Boven alles torende Festung Ehrenbreitstein uit op zijn rots, trots en onverzettelijk waar je met een kabellift in 18 gondels naar toe kan. We hielden halt bij de koperen fontein die de bewogen geschiedenis van de stad uitbeeldt op een zuil in tien taferelen en bezochten de 12de eeuwse Florinskerk. Helaas duren schone liedjes niet lang en na deze korte wandeling begonnen we al aan onze terugreis. De Moezelstreek liet een blijvende indruk na van een regio waar kastelen boven de rivier waken, waar wijn en geschiedenis hand in hand gaan en waar elke bocht van de rivier een nieuw verhaal lijkt te vertellen. Onderweg stopten we nog in Aachen voor een laatste avondmaal. Vervolgens bereikten we rond circa 22u30 met een valies vol fijne en heel boeiende herinneringen onze startplaats.

